

Ἐνθυμηθῶμεν καὶ τρελλούς,
ἀλλὰ καὶ σώφρονες πολλούς,
ποῦ χάσκουν γὰρ καρβέλι.

Ἄς θυμηθῶμε τὰ καὶ τὰ,
ἐκεῖνα τὰ ξεφωνητά,
τὰ τῶσα μπρογκαρίματα
καὶ τὰ γριχ γκαρίσματα.

Ἄς θυμηθῶμε τὸ κακό,
τὸ μπάλ μασκέ, τὸ καλικό,
καὶ κάθε μπάλο πλούσιο.

Ἄς θυμηθῶμε, μασκαρά, κί
ἄσους βαροῦνε ταμπουρά
γ' αὐτὸν τὸν ἐπιούσιο.

Ἄς θυμηθῶμε, Περικλῆ,
τὸν ἕνα κί ἄλλον μερακλῆ,
ἐποῦ τῆς Ἀνορθώσεως τὸν τρώει τὸ μεράκι
κί ὅλα σφρόνει τὰ παλῆα καὶ τὰ πετῆ σὰν ράκη.

Μὴν ξεχνῶμε μὲς' στοὺς ἄλλους
καὶ καμπούσους Καρναβάλους,
Περικλέτο μου χαζέ,
ἐποῦ ρίχνουν κομρατί
σὲ καθέν' Ἀνορθωτή,
καὶ τὸν πέρνουν' σὸ μεζέ.

Μὴν ξεχνῶς τὸ πατριντί
καὶ τὰ τὸς ἄπρὲ μιντί,
καὶ τῆς τῶσαις ἀναγοῦλαις.

Μὴν ξεχάνης φιστουτοῦ
καὶ Ταμείων τοῦ Στρατοῦ
ἀλησμόνηταις ρεμουλαίς.

Ἐνθυμηθῶμεν ξομακα, βρέ Περικλῆ, παροῖνια,
καὶ μασκαράδες μεικρούς,
ποῦ φερουν νέους παικιοὺς
μὲσα' στὰ Πανελλήνια.

Ἐνθυμηθῶμεν σκώμματα
καὶ μασκαροκακώματα
τοσοῦτων παραφόρων,
ἐξάφεις Καρναβαλικὰς,
οὐ μὴν ἀλλ' ἀ κα συμπλοκὰς
προσπάτους τῶν Συνόρων.

Μὴν ξεχάνης τὴν κραπαίλη,
μῆτε Τοῦρκους ἀναγάγους
διχως δόσιν ἐντροπῆς.

Μὴν ξεχάνης τώρα πάλι
νέας στάσεις μας ἀλόγους
λίαν ἀξιοπρεπεῖς.

Ἄς θυμηθῶμε τὰ κανκὰ τῆς μάννας τῆς μαρδολας,
ἐποῦ χορεύει κί εὐθύματ
καὶ μόνο μὲ ξερό φουμί,
καὶ γράφει' στὴν πατοῦνα τῆς τὰς Ἀνορθώσεως ὄλας.

Ἄς θυμηθῶμε τ' Ἄττικὰ
τὰ λάττικα, τὰ πιπέρια,

τὰ δέσποτα τὰ θηλυκά,
ὅπου στεργαγγίζου φτωχικά
καὶ πλούσια κειμέρια.

Ἄς θυμηθῶμε μαλλιαρῶν καὶ κουρεμμένων κώμους
καὶ τόσο πνεύμα, ποῦ τρεχε σὲ σπήτια καὶ σὲ δρόμους.
Ἄς θυμηθῶμε, Περικλῆ, τὰ γέλια μας ἐκεῖνα,
τὰ γλέντια μας τὰ περισσά,
οὐ μὴν καὶ τὸν Σεφκίτ Πασσά,
ποῦ θέλει τὸ Σαντζάκ Σερίφ νὰ στήσῃ' στὴν Ἀθήνα.

Ἄς θυμηθῶμε, Περικλῆ, πῶς ἂν καμιά φορὰ
κί αὐτὸς καλῶς ὄριση
ἐδῶ νὰ μας γνωρίση,
ἐμεῖς' θὰ τὸν μπρογκαρώμε κί αὐτὸν σὰν μασκαρά.

Γιὰ τὸν Βενεζέλο κρίσεις, ποῦ σὲ κάνουν ν' ἀπορήσης.

II.— Μὴν ξεχνῶς καὶ σοβαρούς,
ἐποῦ λένε, συμπολίτη,
γὰρ τὸν νέο Κυβερνήτη
πῶς πηγαίνει σὲ χορούς.

Καὶ τοῦ λένε καὶ τοῦ λένε,
Φασουλῆ μπουμπουνιαμένε,
πατριώται σοβαροὶ
ποῦ δὲν κάνει τὸν βαρῶ.

Καὶ τοῦ λένε σοβαρὰ
πῶς γὰρ γλέντια λαχαρά, κί
πῶς δὲν τοῦ ξεφεύγει μπάλο
ἢ μικρὸς ἢ καὶ μεγάλος.

Μὲς' στὸν κρίσιμο καιρὸ
δὲν ἀφίνει τὸν χορὸ,
κί ἀνορθώσεις παραιτεῖ
κί ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ.

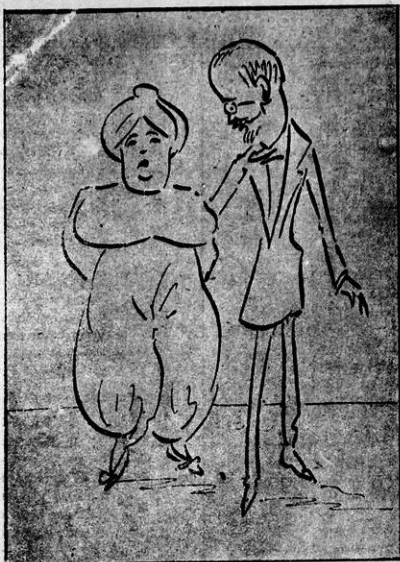
Πότε' στοὺς χορούς τοῦ Σίλημον καὶ τοῦ Μάτσα τοῦ Ζαφείρη,
πότε σ' ἄλλο πανηγύρι,
μοναχὸ τοῦ τὸν ἀφίνει τὸν Κοροῦληδ τὸν πᾶν
ἰσοῦγια νὰ κᾶν.

Λέν πῶς εἶναι χορευτῆς
καὶ γλεντζῆς ἀνορθωτῆς.
Λέν πῶς χάνεται καιρὸς
καὶ μ' αὐτὸν τὸν χασομέρη,
κί ὅπου γλέντια καὶ χορὸς
δέξου καὶ τὸν κύρ Λευτέρη.

Ἄσπου δρὸ κί ἕκτενος τρεκί,
καὶ τὸν βλέπει κί ἡ Πατρίς
ἀπὸ μπάλο νὰ μὴ λείπη,
καὶ τὴν πᾶναι πέτοια λῦπη,
ἐποῦ λέν πῶς τὰ μαλλιά τῆς τρίχα τρίχα τὰ μαδῆ
κί Ἄνορθώσεως χαμένης μοιρολόγια τραγουδῆ.

Φ.— Βαστώντας τὸν Ἀκὸ καὶ τὴν Κορῶνα
ἐβγῆκε κί ὁ Λευτέρης' στὸν ἀγῶνα
ἀνορθωσι κί αὐτὸς νὰ μας σαρώση
κί ὅλα μας τὰ παλῆα νὰ τὰ σαρώση.

Ἄφινε τὴν παλῆα πολιτικὴ
γὰρ νὰ χαράξῃ δρόμον ἀσυνήθη,

κι' άμέσως βάζει φόρο 'στό κουκί,
κι' άμέσως βάζει φόρο 'στή φακή,
'στό όλοιο τό φασουλι, 'στό ρεβίθι.

Κι' ίδού κατά τών φόρων τών άγρίων
γίνεται διαδήλωση όσπρίων,
άλλ' όμως εξεγείρονται μ' έκεινα
τό μηδί κι' ή καλόγνωμη κι' ή πίνια,
και λόγω φοβερό τους βγάλ' ή πείνια.

Και τραγουδούν ελεύθεροι και δούλοι
άντιό 'στή φακή και 'στό φασουλι,
και σκούζουν σ'όταν όσπρίων τήν 'Ελλάδα
πώς πάει τώρα πια κι' ή φασουλάδα.

'Αντίο, φασουλάκι μου λευκό,
χαίρε και σύ, ρεβίθι θρηπτικό.
Κανείς όσπριοφάγος δεν θα ψάλλη
τούς κοχλασμούς όσπρίων 'στό τσουκάλι.

'Αντίο φασουλόφιξο και σύ,
πολυκαπνημένο φαγητό,
πού μ' όρεξι σε τρώμε περισσό,
και ρέψιμο μ'ας φέρνεις δυνατό.

Χαίρε, προσφιλέσ κουκί μου, πού παντού λατρεύεσαι,
και με ρήγανη πρό πάντων όταν μαγειρεύεσαι.
Δυστυχία σου!.. με τίλλα φόρο πέπρωται να δώσης...
αλαίνε τόσο κουκοφάγοι τήν τροφή των τήν γλυκειά,
και καμπόσοι τώρα λένε και τας νέας άνορθώσις
κάν μαρούλια με τό ζυδι, κ'άν με ρήγανη κουκιά.

Πολυπόητο κουκί,
βάλασμο κοιλιάς γλυκού,
μέ τόν φόρο τόν καινούριος, πού σου βάζει τό Κουβέρνο,
δέν θ' άκούης όπως πρῶται: γειά σου, Γιάννη, κουκιά σπέρνω.

Και σύ, φακή, με τίλλα μας τό φορολογημένα
έλαγες μαύρης συμφορές και φόρου βαρυτάτου,
αφού κι' ό τής Γραφής: Ησάυ μ'ας λένε π'ως για σένα
έπόησε 'στίν' Ιακώβ τά πρωτοστάτι του.

Με σε τροφοδοτείται κι' ό τής 'Ελλάδος τόπος,
μ' αυτόν τόν φόρο χάνει καθένας τό μαθαί του,
και γίνεται για σένα βαθύς όμφαλοσκόπος
και μ' έκστασιον Φακίρη κυττά τόν άφραλό του.

Φόρος και 'στην άγαμία, πουναι μ'α παρανομία.

II. —

Βαστώντας τόν Λαό και τήν Κορώνα
έβγαλε κι' ό Λευτέρης 'στίν' άγώνα.
Γυρίζει 'στης 'Αρχής τούς λαβυρίθους,
φορολογεί φακάς τε κι' έρεβίνθους,
άλλά και φασιόλους και κυάμους,
ού μ'ην φορολογεί και τούς άγάμους.

Κυττάζει και 'νγιά και χαμηλά,
και γεροντοπαλλήκαρος πολλά
ζήτη με τό στανό να τά παντρέψη,
άλλέως με τούς φόρους θα τά ρέψη.

Κι' έκεινα τά κακόμοιρα σηκώνονται,
γιατί μ' αυτό τόν φόρο χαντακόνονται.
Ηλιόπου να τούς χαλούνε τά καθεστῶτα,
πού 'ζωσαν μοναχί των δίχως ένοια,
και τάσπρα των μουστάκια και τά γένεια
δέν βρῶνται κατάμαυρα σ'ην πρώτα.

Και νύφαις μερικάς άδικημένας
έχάρηκαν για τόστο τό μαντάτο,
κι' άπό τό ράφι, πούσαν καθιημένας,
άμέσως κατεβήκαν όλας κάτω.
'Ελίσσασζαν και νύφαις εξηντάρις
και για γαμπρούς ένοίωσανε λαχτάρις.

'Ελα, κ'όρ Μανωλάκη να σε παντρέψωμε,
να φάμε και να πιούμε και να χορέψωμε.

Θά τήν πάρης, δέν τήν πέρνω κι' έλλα λόγια, βρε παιδιά...
τότε πλήρωσε τόν φόρο και μη βγάλης τεμουδιά.